

Titlu original (eng.): A season for change

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

WAY, MARGARET

Lebăda albă/ Margaret Way

Traducător: Andreea Drăghici

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-486-6

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

MARGARET WAY

Lebăda albă

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ANDREEA DRĂGHICI

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției "EL și EA":

1119	Penny Jordan	-Captiva dorinței
1120	Valerie Parv	-Schimbare avantajoasă
1121	Rosemary Carter	-Dacă întorci spatele trecutului
1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J. James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpățânata Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situatii de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voce
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Printesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada
1146	Anna Moines	-Regrete tardive
1147	Jean Saunders	-Jurnalul Ninei

Capitolul 1

Au apărut din senin, fără să fie anunțați, iar domnul Featon și bătrâna doamnă Perrigrew, cu toate că rămăseseră cu gura căscată, le-au făcut imediat loc, poftindu-i să se așeze.

Familia Medici avea urmași, gândi Samantha cu răutate, încercând să-și înăbușe curiozitatea. Familia Martinelli venise în Bramston abia de șase-șapte luni, dar se vedea că viața lor se schimbase în rău. Tatăl era un om de afaceri cu aer de magnat, iar fata o femeiușcă ce-și dădea aere de femeie fatală, dar care-și iubea foarte mult tatăl.

Nu arăta deloc ca un tată obișnuit, își zise Samantha plictisită, privindu-l din profil, ci mai mult ca Lorenzo Magnificul. Lăsând la o parte faptul că trăind ca în anii '30 încă mai era atrăgător, arăta și se mișca exact ca un bărbat independent. Biata doamnă Pettigrew arăta foarte preocupată.

- Bună seara, li se adresă el bătrânilor cu un zâmbet fermecător și enigmatic, în timp ce-și instala frumoasa fiică pe un scaun. Apoi se întoarse spre Samantha, plin de aroganță.

- Ah, doamna Harrington!

Vocea și accentul lui erau încântătoare, iar ochii lui negri trădau numai prietenie.

- Domnule Martinelli, răspuse Samantha, parcă înfruntându-l.

- Mă întreb dacă tatăl tău ar putea s-o consulte pe Antonia acum, spuse el încordat. Este foarte slăbită.

- Îmi pare rău.

Pentru prima oară, Samantha nu mai putea fi prietenoasă. Antonia petrecuse probabil prea mult noaptea trecută sau ținea o cură de slăbire, ori și una și alta.

- Nu vă supărați, nu-i așa? se întoarse Martinelli spre cei doi bătrâni, adresându-le un zâmbet plin de farmec, care o făcu pe doamna Pettigrew să exclame:

- Cred că nu sunteți foarte grăbit, cu siguranță!

- Așa e, rosti și domnul Fenton. Bătrânii au tot timpul din lume.

- Grozav! Îmi convine!

„Întotdeauna trebuie să câștige!” gândi Samantha în timp ce se ridica de pe scaun. Intră în cabinet, închise ușa cu grijă și se rezemă enervată de ea.

- Câți sunt, Sam? o întrebă Luke Harrington ridicând privirile de pe hârtiile lui.

- Erau numai doi, dar a apărut și familia Martinelli.

- Suferă de ceva sau numai pentru un control?

- Antonia este foarte slăbită, spuse ea ridicând ochii în tavan.

- Atunci hai s-o consultăm, mormăi Luke ridicându-se de pe scaun. Spune-i să între, Sam, este o fată drăguță.

- Nu vrei să rămân și eu? întrebă Samantha în glumă, dar tatăl ei era

prea preocupat ca s-o audă.

Ajunsă în anticameră, îi zâmbi tinerei bolnave sau plictisite, în timp ce o pofți înăuntru. Aceasta trecu încruntată pe lângă Samantha.

„Drăguța de ea”, gândi Samantha.

- Ai o fată foarte frumoasă, îi spuse doamna Pettigrew lui Martinelli.

El zâmbi aprobator, așezându-se lângă bătrână.

- Pot să vă conduc acasă, *signora*?

Bătrâna în vârstă de optzeci de ani se purta ca o femeie tânără.

- Cred că nu te deranjezi prea mult.

„De obicei eu o conduceam”, gândi Samantha supărată, dar tăcu ca să n-o supere pe bătrână.

- Haideți, știți că mergem în aceeași direcție, insistă Martinelli.

- Crezi că mă poți duce și pe mine? întrebă domnul Fenton. Sunt obosit.

- Din cauza căldurii, nu-i așa? spuse Martinelli în timp ce-l sprijinea pe bătrân. Vă conduc cu plăcere.

Domnul Fenton deveni, contrar obiceiului său, foarte amabil. În următoarele cincisprezece minute, bătrânii făcură conversația cu „magnificul”, acesta răspunzându-le binevoitor la întrebări fără a clipi, dar Samantha observă că el nu răspundea niciodată cu adevărat.

În tot acest timp, încercă să-și facă de lucru, dar în realitate îi asculta fiecare cuvânt. Încercă să se controleze, dar nu reuși. Martinelli era prea atrăgător pentru a fi trecut cu vedere. Puteai să-ți închipui tot felul de lucruri despre el și despre fata lui, dar în momentul când îi priveai pe amândoi, știai că nu aveai cum greși. Ciudat era faptul că se căsătorise foarte tânăr, dacă într-adevăr acest lucru se întâmplase.

Nu vorbiseră niciodată despre o mamă sau o soție. Exista totuși ceva

care dădea de bănuț. Era prea îngrijit pentru un bărbat singur.

Samantha privi în jur și observă ochii negri și strălucitori, ațintiți asupra ei. El îi citea gândurile, era sigură de asta. Se înroși și tocmai când spera ca ceva să-i distragă atenția, se auzi murmur de voci și tatăl său își făcu apariția din cabinet, urmat de capul castaniu al Antoniei.

- Ah, doctore! Martinelli se ridică imediat în picioare.

- Ce mai faceți domnule Martinelli? îl întrebă Luke Harrington întinzându-i mâna zâmbind.

- Sunt îngrijorat pentru fiica mea.

Ochii lui negri nu se mai dezlipeau de pe fața fetei.

- Nu este nimic grav, îl asigură Luke. Nu mănâncă atât cât trebuie.

Martinelli îl privi uimit.

- Într-o casă din care nu lipsește nimic?

- Trebuie să țin o cură de slăbire, Nico! spuse Antonia plângăcioasă, privindu-și cu duioșie tatăl. Nu vreau să-mi stric croiala rochiilor.

- Dumnezeu! Habar n-aveam de asta!

El lăsă să i se vadă dezaprobarea și Samantha se gândi că n-ar vrea să aibă de-a face cu el atunci când era nervos.

- Toate tinerele fac asta, spuse Luke împăciutor. I-am prescris Antoniei o dietă care o va face să rămână suplă și în același timp îi va asigura și o nutriție bună.

- Nu este ușor să-ți păstrezi talia, asta cu excepția ta, Nico, spuse Antonia cu o nuanță de mândrie în voce. Eu nu sunt nici măcar înaltă.

- Destul!

Expresia întunecată a fetei lui Martinelli nu prevestea nimic bun.

- Lăsați asta în seama mea, doctore.

- Desigur, încuviință Martinelli. Ar fi un lucru înțelept.

- Te rog, Nico, nu voi mai face asta! Îl imploră Antonia cu o voce tremurătoare.

Era îngrozită și speriată, iar Samantha își dădu seama că Martinelli era de neînduplecat.

- Vă sunt foarte recunoscător, doctore, spuse el liniștit. Vă asigur că Antonia va urma instrucțiunile dumneavoastră.

„Sper”, gândi Samantha îndoindu-se.

Luke tăcu câteva momente, apoi rosti cu voce plăcută:

- Ați dori să ne vizitați la Malabar în acest weekend, pentru a lua masa împreună? Am fost atât de ocupat cu alergiile de primăvară, încât mi-ar prinde bine o mică pauză. Aș fi bucuros dacă ați putea veni.

- Ce drăguț din partea dumneavoastră, spuse Martinelli formal. De fapt, aveam de gând să vă facem noi această invitație, dar sunt foarte ocupat.

- Poate aveți puțin timp sămbătă seara? spuse Luke zâmbind. Vă așteptăm după asfințit. Sunt sigur că o să vă placă grădina noastră, nu-i așa, Samantha?

Luke întoarse capul cărunt spre fiica lui.

Samantha se și văzu arătându-i lui Martinelli frumoasa lor grădină.

- Asta numai dacă vă plac grădinile, zâmbi ea.

- Cui nu-i plac? spuse Martinelli ușor indiferent. Mă voi mai gândi.

Samantha observă că Antonia era încă speriată, dar cinstit vorbind, arăta ca un om bolnav. Oricum, asta nu conta, pentru că frumusețea ei nu putea fi atinsă de nicio suferință, era perfectă.

Când terminară treaba în cabinet, Samantha își întrebă tatăl:

- Chiar trebuia să-i inviți?

- De ce nu?

Tatăl ei o privi prin ochelari. Sunt aici de mult timp.

Samantha continuă calmă:

- Sunt niște oameni ciudați, nu crezi?
- Ba da, răspunse Luke întorcându-se la hârtiile lui. Tânăra Antonia are o cădere nervoasă.
- Cu adevărat? se miră Samantha.
- Acesta este diagnosticul meu, spuse Luke încurcat. Tinerele, pur și simplu nu realizează consecințele faptelor lor. Dar domnul Martinelli pare a fi un bărbat autoritar.
- Așa este, încuviință Samantha plictisită. Oricum, mamei îi va face plăcere.

Și chiar așa a fost. Charlotte Harrington primi vestea cu bucurie.

- Era și timpul, Luke. Stau deja aici de câteva luni.
- Îmi trebuie timp pentru a cunoaște oamenii, răspunse el gânditor. În orice caz, totul este aranjat.
- Extraordinar! spuse Samantha.
- Trebuie să-l invit și pe Eliot, spuse Charlotte încruntată, deoarece nu înțelegea bucuria tinerei.
- Desigur, zâmbi Samantha. Și cred că nu este cazul să încarci meniul. Tata i-a recomandat Antoniei dietă.
- Hai să mă ajuti, îi ceru Charlotte. Cred că putem face ceva și pentru ea.
- Sunt sigur de asta, draga mea.

Luke se apropie de soția sa și o sărută tandru pe obraz.

- Ție îți plac întotdeauna vizitele.
- Am nevoie de companie, Luke, răspunse Charlotte. Mai mult decât vouă. Amândoi sunteți la fel. Nu-și va găsi niciodată un soț dacă va continua așa.

Pe fața lui Luke se citi nedumerirea, dar o ușoară urmă de veselie.

- Ai auzit, Sam? Ai fost trecută pe linia moartă.
- Să știi că n-am glumit, Luke, spuse Charlotte serioasă. Samantha are douăzeci și patru de ani. Trebuia să fie deja măritată, Eliot este un băiat drăguț, căruia îi este dragă, dar ea îl respinge întruna.
- Căsătoria este un pas important, protestă Samantha.
- Da, desigur, murmură Charlotte mulțumită.

Se măritase cu Luke deoarece crezuse că este cel mai bun bărbat din lume și mai credea încă asta, cu toate să nu fusese fericită. Cu inteligența și buna lui pregătire, Luke putea fi doctor într-un oraș mare, dar hotărâse să rămână într-un orașel de provincie.

- Cred că ai face mai bine să-ți cumperi o rochie nouă, i se adresă mama ei cu o ușoară asprime în glas. Din câte am văzut, Antonia Martinelli este foarte elegantă.

Luke însă o încurajă cu un mic zâmbet și o ridicare din umeri.

- Nu fi îngrijorată, dragă, spuse el îmbrățișând-o pe fiica lui. Ai rochiile bunicii. Era frumoasă și la optzeci de ani.
- Iar ai început, Luke! se lamentă Charlotte. Refuzi să mă ajuti. I-ai ținut parte Samanthei încă de când era un bebeluș. În loc să se facă frumoasă și să iasă undeva, preferă să stea cu tine acasă.
- Și ce-i cu asta?

Samantha își privi tatăl cu ochii plini de dragoste. Îmi iubesc părinții și casa. De ce încerci să mă scoți întotdeauna din casă, mamă?

- O fac, spre binele tău, spuse Charlotte puțin amuzată. Dacă nu te vei decide să-l iei pe Eliot de bărbat, va găsi pe altcineva.
- Samantha avusese o discuție de genul acesta cu Eliot seara trecută.

Asta nu se va întâmpla niciodată! exclamase Eliot întinzând mâna peste masa din micul restaurant. Am vrut să ne căsătorim încă de când aveam cinci ani. Și mama ta este de acord. Când vei fixa data?

- Când va fi cazul.

Ea râsesse puțin, întrebându-se de ce era atât de nelinistită. Ea și cu Eliot crescuseră împreună, fuseseră la aceeași școală, avuseseră aceleași speranțe.

- Eu și cu mama ta am discutat acest subiect azi-dimineață, mărturisise Eliot. Ea crede că nu mai are niciun rost să pierdem timpul. Vreau să spun că acum am o situație și un viitor promițător, de când Miller & Harland m-au angajat la firma lor. Vei fi o soție perfectă pentru mine, întotdeauna calmă și stăpână pe sine. Într-adevăr „fata tatei”.

- Și ce dacă, este foarte bine! îi zâmbi aceasta și ochii ei verzi îi dezvăluiseră sentimentele puternice pe care le nutrea pentru tatăl ei.

- Știi, mi-a părut rău întotdeauna pentru Charlotte, spuse el obiectiv. Tu și cu tatăl tău sunteți foarte apropiați.

- Ce este rău în asta? strâmbă ea din buze.

- Vorbesc serios, draga mea. Tu n-o apreciezi pe mama ta așa cum trebuie. Este încă o femeie tânără și pe deasupra frumoasă. Și-a asumat răspunderea de a fi o Harrington și stăpâna celei mai frumoase case din împrejurimi, dar eu cred că dorește ca viața ei să fie altfel.

- Ce bei acolo? schimbase Samantha vorba, simțindu-se în dificultate.

- Ah, da, murmurase Eliot. Nu vrei să discuți despre asta și eu nu vreau

să te supăr. Dar mi se pare că mama ta nu este o femeie fericită și că încearcă din răputeri să ascundă acest lucru.

Samantha nu dormise toată noaptea gândindu-se dacă Eliot avea sau nu dreptate. În toți acești ani, nu-i auzise niciodată pe părinții ei certându-se. Tatăl ei era un om foarte civilizat, un om dăruit meseriei lui. Era ocupat tot timpul cu pacienții lui, cu cabinetul, cu vizitele. oare asta ar fi putut s-o facă pe mama ei nefericită? Ea fusese mereu îngrijorată pentru că el nu se odihnea și nu se relaxa mai mult, dar prin asta, Charlotte înțelegea să aibă mereu prieteni prin preajmă, în timp ce el voia să-și petreacă cele mai fericite clipe cu Samantha, lucrând în grădină. Cu siguranță, Charlotte și Luke nu se potriveau, dar aveau totuși o căsnicie reușită.

Veni și ziua de sâmbătă, iar Malabar nu arătase niciodată mai frumos. Samantha stătea pe peluză cu Lucy, cățelușa labrador, culcată la picioarele ei. Privind spre casă, se simți mândră. Harringtonii locuiau aici de peste o sută de ani. Malabar era o casă veche splendidă, în stil colonial, cu verande umbrite, cu coloane semețe, sculptate chiar pe fațadă. Bunicul ei văzuse asta în capitală și imediat arhitectul a fost pus să le includă în proiectul casei.

Samantha își iubea foarte mult casa. Ea, tatăl ei și bătrânul George, care lucrase dintotdeauna pentru ei, aranjaseră grădina atât de frumos încât era considerată cea mai frumoasă grădină tropicală din nord. În acest

octombrie târziu, superbe flori ornamentale formau o imagine încântătoare. Arbustii ornamentali, cu o multitudine de flori viu colorate, se amestecau cu straturile de lalele de culoarea focului, cu plantele cățărătoare luxuriante, cu tufele de liliac și cu iarba frumos tunsă, cu orhideele albe și galbene formând o adevărată junglă, cu peste o sută de specii de plante. Își cultivase talentul pentru grădinărit încă de când era mică și bunica Harrington o învățase multe în acest domeniu.

Pe mama ei, însă n-o atrăgea deloc grădinăritul, în schimb, îi făcea mare plăcere să arate grădina tuturor prietenilor, cu toate că habar n-avea cum crescuseră acele plante. Totul era fascinant numai pentru Samantha și tatăl ei, deoarece așa cum spusese bunica Harrington, aveau „mâini de aur”.

Era dezbrăcată, gândindu-se ce rochie să îmbrace, în momentul când mama ei intră în dormitor.

- Pot să spun că arăți chiar încântător!

Samantha privi zâmbetul mamei sale. Cu toți cei patruzeci de ani ai ei, Charlotte Harrington era încă o femeie foarte frumoasă, cu un păr negru, ondulat și lung, cu ochi negri pătrunzători. Purta un taior din mătase galebenă, iar ochii ei erau plini de nerăbdare.

- O, grăbește-te, draga mea. Pot sosi în orice moment.

- Cu ce să mă îmbrac?

Charlotte mormăi nervoasă:

- Nu mi-a plăcut niciodată să-ți spun cu ce să te îmbraci. Când erai mică și voiam să te îmbrac cu o rochiță frumoasă, tu alegeai pantalonii. Ai fost un copil atât de frumos, dar te purtai ca un băiețoi.

- Nu te-am lăsar să-ți faci nicio plăcere, nu-i așa mamă? Întrebă

Samantha. Ar fi trebuit să fiu o păpușă cu păr negru și ochii de aceeași culoare.

- Nu-ți mai face griji acum.

Charlotte se duse la fereastră și privi afară.

- Cum poți să pierzi o asemenea zi cu fleacuri? Așa ești tu și asta-i tot.

- Ei, și? Încercă Samantha să se apere. N-am aranjat eu toată grădina?

- Eliot trebuie să apară, spuse mama ei ignorând-o. Ai face bine să te îmbraci și aș dori să-ți desfăci părul din cocul acel de babă. Ar trebui să te coafezi.

- Să mă coafez? exclamă Samantha. Am un păr atât de frumos!

- N-are niciun farmec.

Charlotte ajunse în dreptul șifonierului din cedru roșu și inspectă rochiile Samantei.

- Nu există niciuna pe care aș îmbrăca-o!

- Ce spui de asta albă?

Samantha traversă camera cu mișcări de felină pentru a ajunge în spatele mamei ei.

- Este atât de simplă! Nimic atrăgător. Absolut nimic! spuse mama ei.

- Dar așa sunt eu, simplă, replică Samantha. Totuși n-ai observat ca are o linie și o croială elegantă.

- Bine, îmbrac-o, spuse mama ei pe neașteptate. Uneori lipsa ta de interes față de propria persoană mă face să-mi pierd firea.

„Nu trebuie să mă simt jignită” își spuse Samantha după ce plecă mama ei. „I-a fost probabil foarte greu să aibă o fată care nu-i împărtășea ideile. Dar să-și coafeze părul, niciodată. Era lung și ondulat, strălucind de sănătate, apărând-o de căldura tropicală.

Îmbracă ochia albă și se duse în fața oglinzii. Văzu o tânără suplă și